

Enid Blyton

Slávna 5

NA CYLINDROVOM
VRCHU

Slávná 5

Slávná 5

**NA CYLINDROVOM
VRCHU**

Enid Blyton®

slovar

The Famous Five®, Enid Blyton® and Enid Blyton's signature are registered trade marks of Hodder & Stoughton Limited

Enid Blyton: FIVE ON THE BILLYCOCK HILL
THE FAMOUS FIVE. Five on the Billycock Hill

© 1957 Hodder & Stoughton Limited.

Translation entitled: Päťka na Cylindrovom vrchu

© 2017 Hodder & Stoughton Limited.

Translation by Mária Klenková 1996, 2023

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2024

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-6190-2

www.slovart.sk

Obsah

1. Týždeň prázdnin	7
2. Ide sa na Cylindrový vrch	15
3. Cylindrová farma	23
4. Výborné miesto	31
5. Prvá noc a ranný návštevník	39
6. Motýlia farma	47
7. Pani Janesová, pavúk a jazierko	55
8. Menší problém	64
9. Poručík Jeff	72
10. Ešte raz motýlia farma	80
11. Nočná búrka	87
12. Záhadné jaskyne	95
13. Šok	103
14. Mrzutý pán Gringle	110
15. Ďalšie správy a nočný výlet	118
16. Za oblokmi	125
17. Nečakané udalosti	133
18. Kde hľadať?	141
19. Rušné ráno	148
20. Čudný odkaz	156
21. Vzrušujúci záver	165

1.

Týždeň prázdnin

„Sem s tou mapou, George,“ súril Julian sesternicu. „To je ona? Vďaka. Kde ju rozprestrieme?“

„Na podlahu,“ navrhla Anna. „Z mapy sa dá najlepšie vysomáriť na podlahe. Odsuniem stôl.“

„Len bacha, nerachot,“ upozornila ju George. „Nezabúdaj, že otec je v pracovni. Vieš, ako to dopadlo, keď sa nám pred chvíľou podarilo prevrhnúť stôl hore nohami!“

Všetci sa zasmiali. Georgin otec sa totiž podchvíľou vyrútil z pracovne. Neznášal hluk a vždy hromčil, keď ho rušili pri práci.

Stôl putoval nabok a rozprestretá mapa na podlahu. Chlpáč Timmy sa trochu zarazil, keď si k nej štvorica detí kľakla na koberec, a hneď sa rozbrechal v radostnej nádeji, že vymysleli nejakú novú hru.

„Ticho, Timmy! Nerob rámus,“ zahriakol ho Dick. „Dnes si sa už predviedol. Stačilo. A prestaň mi šibrinkovať chvostom pred nosom.“

„Haf,“ ozval sa Timmy a švacol sa rovno na mapu. „Vstávaj, ty trdlo,“ štuchol doňho Dick. „Nevieš, že máme naponáhlo? Musíme si pozrieť cestu na Cylindrový vrch...“

„Cylindrový vrch – aké pekné meno!“ zvolala Anna. „Tam máme namierené?“

„Uhm,“ prikývol Julian pohrúžený do mapy. „Kúsok ďalej sú jaskyne, čo si chceme pozrieť, a neďaleko je aj motýlia farma...“

„Motýlia farma? A to je zas čo?“ prekvapila sa George.

„To, čo počuješ. Farma na chov motýľov!“ zhrnul Dick. „Vravel mi o nej Toby, náš kamoš zo školy. Býva neďaleko. Vraj je to tam úplne mega, na farme chovajú motýle aj mory – z vajíčok, chápeš – a potom ich predávajú zberateľom.“

„Nehovor, naozaj?“ čudovala sa Anna. „Viete, aj ja som kedysi mala húsenice a sledovala, čo z nich bude. Podľa mňa je to fantastické, keď sa z kukly vyklúje krásny motýľ alebo mora. Ešte som ale nepočula, že by motýle chovali na farme. Fakt sa tam môžeme ísť pozrieť?“

„Jasnačka. Toby vraví, že chlapi, čo ju vedú, sú radi, keď sa môžu popýšiť pred návštevníkmi,“ ozval sa Julian. „Na Cylindrovom vrchu sa zrejme darí vzácnym exemplárom, preto si tam aj zriadili farmu. Cez deň sa preháňajú po kopci so siečkami na motýle a v noci zasa chytajú mory.“

„Znie to zaujímavo,“ zhodnotil Dick. „Takže, decká – jaskyne, motýlia farma, návšteva u kamoša Tobyho a ešte...“

„A práma počasie, týždeň prázdnin a Päťka znova spolu!“ jasala George a plesla Tima od samej radosti. „Nech žijú Turíce! Ako dobre, že naše školy majú prázdniny v rovnakom čase!“

Štvorica detí sa spokojne rozvaľovala na podlahe a dychtivo cestovala prstom po mape. Ceruza usilovne značila cestu, keď sa zrazu z pracovne Geor-
ginho otca ozvalo zlostné šomranie.

„Kto mi zasa upratoval stôl? Kde mám tie papiere, čo som si tu nechal? Fanny, Fanny, kde si? Pod' sem!“

„Volá mamu. Skočím po ňu,“ zdvihla sa George. „Jéj, celkom som zabudla! Mama išla nakupovať.“

„Prečo sa mi musí stále niekto hrabať v papie-
roch?“ doľahol k nim zlostný hlas. „Fanny! FANNY!“

Dvere pracovne sa rozleteli, vybehol z nich namosúrený pán Kirrin a hundrúc si popod nos smeroval ku skupinke detí. Vôbec si ich však nevšimol, potkol sa na nich, preletel vzduchom a pristál na podlahe. Timmy nadšene zabrechal a skočil na vedátora v klamlivej predstave, že sa pán domu konečne raz zapojil do hry!

„Juj, oci, čo to stváraš?“ vydesila sa George, keď jej otcova ruka znenazdajky zašermovala pred nosom.

„Strýko Quentin, mrzí nás, že sme vám v ceste!“ ospravedlňoval sa Julian. „Ticho, Timmy, to nie je hra, blázonko!“

Julian pomohol strýkovi na nohy a v duchu trýpol, kedy vybuchne od zlosti. Vedec sa oprášil a zagánil na synovca.

„To sa musíte povalovať po zemi? Neskáč na mňa, Timmy! George, kde máš mamu? Vstávaj už,

dočerta! Kde trčí Joanna? Nech si ma neželá, ak sa mi prehrabávala v papieroch! Hneď jej dám výpoved'!“

V tej chvíli sa vo dverách zjavila kuchárka Joanna, utierajúc si zamúčené ruky do zástery.

„Čo je to tu za rámus?“ začala. „Ach, prepáčte, netušila som, že ste tu...“ zrozpačitelá pri pohľade na vedátora.

„Joanna, už zasa ste mi upratovali stôl!?“ obořil sa na ňu.

„Nie. Stratilo sa vám niečo? Nič si z toho nerobte, hneď vám to pohľadám,“ prihovárala sa Joanna vedátorovi. Poznala ho ako vlastnú dlaň, vedela, aký je zábudlivý.

„Zdvihnite tú mapu, deti, a dajte stôl na miesto. Nebreš, Timmy, George, vyved' ho von, preboha, ved' sa ti otec môže aj zblázniť!“

„Rozčuľuje ho, že sme znova všetci spolu,“ frflala George a viedla Tima do záhrady. Ostatní šli za ňou, Julian, s potmehúdskym úsmevom na tvári, skladal cestou mapu.

„Čo tak napísať nejakú hru – v hlavnej úlohe strýko Quentin?“ uškŕňal sa Dick. „Mala by zaručený úspech! Obecenstvo by burácalo od smiechu! Tak čo, Julian, kedy štartujeme? Už poznáme cestu?“

„Prišla mama!“ zvolala George, keď sa za bránkou mihla postava s košíkom.

Julian sa jej rozbehol oproti. Mal rád svoju tetu. Už z diaľky sa na nich milo usmievala.

„Tak ako? Už ste sa rozhodli, kam idete a čo si so sebou beriete? Počasie vám žičí, môžete stano-

vať pod holým nebom. Tento rok budú krásne Turíce!“

„Veru tak,“ tešil sa Julian, vzal tete košík a niesol ho do domu. „Vyberieme sa na Cylindrový vrch. Hneď pod ním je Cylindrová farma, kde býva náš kamarát Toby. Ten nám požičia výstroj, nemusíme vláčiť stany ani deky.“

„Ako dobre, že si aspoň raz neovešiame bicykle!“ radoval sa Dick.

„Výborne! A čo jedlo? Aj to si zadovážite na farme?“ spýtala sa teta.

„Jasná vec! Pravdaže, nebudeme sa tam *stravovať*,“ vysvetlil Julian. „Kúpime si však vajcia, mlieko, chlieb a Toby vravel, že už dozrievajú jahody!“

Teta Fanny sa usmievala.

„Vidím, že sa o vás nemusím strachovať, od hladu mi neumriete. A Timmy na vás dá pozor, že, ty zbojníčisko. Však nedopustíš, aby sa dostali do ďakej šlamastiky?“

„Haf,“ potvrdil Timmy v hlbokom psom tóne a zavrtel chvostiskom. „Haf.“

„Ty naše zlato,“ potľapkala ho George. „Nebyť teba, môžeme si písať! Zaručene by nás nepúšťali samých na výlety!“

„Strýko Quentin je bojovo naladený,“ oznámil Dick tete. „Chce vedieť, kto mu upratoval stôl. Vyrútil sa z pracovne, vôbec si nevšimol, že poležiačky študujeme mapu na podlahe, a rozťahol sa ako žaba.“

„Panebože, idem sa pozrieť, aké papiere zasa stratil,“ krútila hlavou teta. „Asi zabudol, že včera v noci robil veľké upratovanie a sám si vyčistil stôl.“

Vôbec ma neprekvapí, keď tie jeho vzácne papiere nájdem v smetnom koši!“

Pani Kirrinová sa hnala do manželovej pracovne a za chrptom sa jej ozývali salvy smiechu.

„Dobre, poďme sa teda chystať,“ povedal Julian. „Našťastie netreba veľa baliť, Toby nám bodne s dekami a so stanmi. Berieme iba ľahké vetrovky a prosím ťa, Timmy, nieže si zabudneš svoju! Potom nejaké svetre a tričká. A ešte zo dve mapy!“

„Aj baterky,“ podotkla Anna. „Chceme predsa preskúmať tie jaskyne. Ešte plavky! Už je dosť teplo! Čo ak sa tam niekde bude dať kúpať?“

„A sviečky a zápalky,“ potľapkala sa George po vrecku džínsov. „Už mám tri škatuľky! Prehovorila som Joannu! Pribalíme aj nejaké sladkosti.“

„Že či! Navrhujem mentolky, berieme celú plechovku!“ vyhlásil Julian. „A nezaškodilo by pribaliť aj náš tranzistoráčik!“

„Skvelý nápad!“ potešila sa Anna. „Neujdú nám obľúbené relácie a môžeme si vypočúť aj správy. Noviny si tam asi ťažko kúpime. Takto aspoň budeme v obraze.“

„Skočím do šopy po bicykle!“ zvolal Julian.

„Dick, zabehni do kuchyne po jedlo. Joanna sľúbila, že nám pripraví nejaké chlebíky. Cesta je dlhá, poriadne sa našliapeme do pedálov a nabetón vyhladneme!“

„Haf-haf,“ ozval sa Timmy. Vedel on dobre, o čom je reč!

„Vraj nemáte zabudnúť na jeho krekry!“ smiala sa Anna. „Dobre, môj, hneď ti po ne skočím, no na

Cylindrovej farme sa ti stopro ujde dačo dobré. Tuším budeš stolovať s domácimi chlpáčmi.“

Joanna nelenila. Na stole ich čakala slušná kopa chlebíkov, koláč i dve fľaše oranžády.

„Nech sa páči,“ odovzdávala Dickovi stravu na cestu. „Keď to všetko zjete, hlad vás už nebude trápiť. A tu je Timov proviant – kreky a fajnová kosť.“

„Ste poklad, Joanna,“ zaceril sa Dick a vyobjímal kuchárku. Joanne lichotili jeho prejavy lásky. „O chvíľu nás máte z krku – budeme preč celý týždeň! Úplná fantázia. Skvelé počasie! Hurá do prírody!“

„Šviháme, decká!“ volal Julian z dvora. „Bicykle sú pripravené. Čuduj sa svete, nikto nemá defekt! Dick, vezmi aj moju vetrovku.“

O chvíľu už bolo všetko zabalené v nosičoch na bicykloch. Timmy ich dôkladne oňuchával, aby sa ubezpečil, že sa nezabudlo ani na jeho stravu. Len čo ju vyňuchal, veselo zavrtel chvostom a nadšene poskakoval. Päťka bola znovu spolu – ktovie, čo ju tentoraz čaká! Timmy bol pripravený čeliť udalostiam!

„Ahojte, moji zlatí,“ vypevádzala ich teta Fanny. „Julian, daj pozor na dievčatá a ty, Tim, na všetkých! Chráň svojich štyroch kamarátov!“

Vtom sa v obluku objavil strýko Quentin.

„Čo to je zasa za rámus?“ spustil nahnevane. „Jéj! Už idú preč? Konečne tu zavládne pokoj! Dovidenia a správajte sa slušne! Nieže zasa dačo vyvediete!“

„Typická dospelácka fráza, vždy ju omieľajú!“ zvolala Anna, keď sa Pätka nadšene vyšvihla na bicykle a zvončekmi veselo zacinkotala na pozdrav. „Hurá – už sme zasa na voľnej nohe! Pravdaže, aj ty, Timmy. To je život!“

2.

Ide sa na Cylindrový vrch

Slniečko poriadne pripekalo, keď Pätka uháňala po piesčitom chodníku, čo sa vinul pozdĺž Kirrinovského zálivu. Timmy veselo hopsal za výletníkmi, jazyčisko mu viselo z papule. Anna tvrdila, že v živote nevidela psa s takým dlhým jazykom!

More malo farbu nezábudiek, uprostred zálivu sa rozprestieral Kirrinovský ostrovček, na ňom sa týčil Kirrinovský kaštieľ.

„Perfektný pohľad, však?“ nadchýnal sa Dick. „Normálne ma to tam láka. Aj by som rád zostal na Kirrinovskej chalupe, vy nie? Chodievali by sme sa kúpať, preplavili by sme sa v člne na Georgin ostrovček...“

„Na to bude dosť času cez letné prázdniny,“ ozval sa Julian. „Nezaškodí, keď sa práve dá, preskúmať aj iné časti krajiny. Toby vraví, že jaskyne na Cylindrovom vrchu nemajú chybu.“

„Aký je vlastne Toby?“ dozvedala sa George. „My dve sme ho ešte nevideli.“

„Je to šibal,“ zhodnotil Dick. „S obľubou strká ľuďom za krk húsenice a tak. Bacha, keď si do gombíkovej dierky zapichne nádhernú ružu a vy-zve vás, aby ste si k nej privoňali.“

„Prečo?“ nechápala Anna.

„Len čo sa k nej skloníte, vystrekne vám do tvá-re vodu. Umelá ruža, skrátka chyták, obyčajná so-marinka,“ vysvetlil Dick.

„Mne sa ten chalan asi nebude rátať,“ vyhlásila George. Nikdy jej neboli sympatické podobné kúsky. „Tresnem ho po hlave, len nech si zo mňa raz vy-strelí!“

„Nič tým nevyriešiš,“ ceril sa Dick. „Nebude sa s tebou mlátiť, zato si nájde spôsob, ako ti to opla-tiť. Vymyslí si na teba nejaký horší trik! Nemrač sa, George! Máme prázdniny! Toby je správny cha-lan! Sem-tam mu síce trochu zašibe, ale tým sa to končí.“

Kirrinovský záliv bol už za nimi a cyklisti napre-dovali po cestičke z oboch strán vrúbenej kríkmí hlohu. Už síce odkvitol, ale z kríkov tu a tam vykú-kali nežné hlávky divej ruže. Zdvihol sa svieži vánok a cyklisti boli radi, že im ochladí rozhorúčené telá.

„V najbližšej dedine sa ide na zmrzlinu,“ povedal Julian, keď už mali v nohách zo desať kilometrov.

„Ja si dám hneď dve!“ vyhlásila Anna. „Božičku, aký strmý vrch! Ani neviem, čo je horšie, či preko-nať to stúpanie na bicykli slimačím tempom, alebo z neho zoskočiť a tísnuť ho pred sebou až nahor.“

Timmy vyrazil dopredu a raz-dva bol hore. Sa-dol si, čakal a nechal sa ovievať vánkom. Ružové

jazyčisko mu viselo bezmála po zem. Julian zdolal kopec prvý a pozrel nadol.

„Vidím dedinku hneď na úpätí,“ oznamoval. „Mrknem sa na mapu, áno, je to Jahodník. Stavíme sa tam, možno majú zmrzlinu.“

Mali. Jahodovú aj vanilkovú. Štvorica detí si posadala pod strom pred obchodíkom a drevenými lyžičkami vyjedala z papierových kornútov sladkú dobrotu. Timmy sedel blízko nich, hnedé okálie mal plné nádeje. Ak sa mu neujde zmrzlina, dovoľia mu aspoň povylizovať zvyšky.

„Vieš, Tim, nekúpila som ti zmrzlinu, lebo si pribral,“ vysvetľovala George psovi, ktorý uhrančivým pohľadom visel na jej kornúte. „No teraz, keď sa vybeháš popri bicykloch, určite zhodíš z toho svojho sadielka. Pod', kúpim ti ju!“

„Haf,“ potešil sa Timmy, vystrelil do obchodu a postavil sa k pultu. Predavačka sa len s úžasom prizerala, ako si naň vyložil predné laby.

„Podľa mňa je to mrhanie peniazmi, Timmy si tú zmrzlinu ani nevychutná,“ zhodnotila Anna, len čo George vyšla so psom z obchodu. „Vydľabe ju jazykom a naraz zhltnie. Občas sa čudujem, že nerozžuje aj kornút!“

Po štvrtíhodinke oddychu nasadli na bicykle a príjemne občerstvení znova vyrazili na cestu. Júnová krajina bola pastvou pre oči. Sviežo zelené stromy, na poliach záplava zlatistého iskerníka, čo vo vetre klonil k zemi lesklé hlávky.

Na poľných cestách panoval pokoj, cyklisti iba sem-tam stretli auto či konský povoz. Päťka vždy

uprednostňovala svojrázne klukaté cestičky lemované rôznymi kríkmi pred prašnými hradskými, čo sa otupne a monotónne tiahli do diaľky.

„Okolo štvrtej by sme už mali byť na Cylindrovej farme,“ povedal Dick. „Možno ta dorazíme aj skôr. Hej, Julian, kedy sa najeme a kde?“

„Nemaj obavy, nájdeme si nejaké dobré miestečko, rátam tak okolo jednej,“ povedal Julian. „No ani o minútu skôr. Nech sa teda nikto nestážuje, že mu už škvrka v bruchu. Musíte vydržať. Ešte je iba dvanásť.“

„Nie som ani taká hladná ako smädná,“ ozvala sa Anna. „Chudáčisko Timmy už zaručene umiera od smädu! Mali by sme zastať pri nejakej bystrine, aby sa mohol napiť.“

„Aha, tam je jedna,“ ukázal Dick na potôčik, čo pretekal cez neďaleké pole. „Hej, Tim, kamoško, choď sa napiť!“

Timmy bleskovo preskočil kríky, raz-dva bol pri vode a dychtivo chlípal. Ostatní zoskočili z bicyklov a vyčkávali. Anna si odtrhla z kozieho listu a zapichla si ho do gombíkovej dierky.

„Tak, a teraz mi bude rozvoniatť rovno pod nosom! Božská aróma!“

„Hej, Tim, nevypi rybám všetku vodu!“ doberal si ho Dick. „George, zakáž mu to. Pozri, už sa vzdúva ako balón.“

„Ale nevzdúva, nevymýšľaj,“ nedala sa George. „Dost' bolo, Timmy! Pod' už sem, ty beťárisko!“

Pes si ešte raz uchlipol a potom upaľoval späť k George. Nadšene okolo nej poskakoval a radostne brechal.

„Vidíš, hneď ti je lepšie, si ako vymenený,“ potľapala ho George a šlo sa ďalej. Terén bol členitý. Cyklisti zatínali zuby, keď s námahou šliapali do kopcov, zato výskali od radosti, keď sa pre zmenu na opačnej strane divoko spúšťali nadol.

Julian napokon vybral miesto na piknik. Rozhodol sa pre vrchol vysokého kopca! Krajinu navôkol budú mať ako na dlani a krásny výhľad im spríjemní svieži vánok.

„Neklesáme na duchu,“ povzbudzoval ostatných, keď zastali pod strmým kopcom, čo zatiaľ nemal páru. „Oznamujem vám, že sa najeme hore na vrchole a potom si urobíme veľkú prestávku!“

„Sláva!“ vyhrkla zadychčaná Anna. „Zajtra budeme mať perfektnú svalovicu!“

Vrchol kopca ich nesklamal. Naskytol sa im nádherný výhľad. Krajina v hĺbke pod nimi sa rozprestierala na míle ďaleko.

„Vidieť odtiaľto päť grófstiev,“ hlásil Julian. „Len sa ma nepýtajte ktoré – mená mi vyfučali z hlavy! Vyvalíme sa do šedivníka, chvíľu si oddýchneme, až potom sa najeme.“

Vo voňavom mäkučkom machu sa im ležalo ako vo vate, iba Timmy neodobril oddych pred jedlom. Chcel svoju kosť! Zamieril k Georginmu bicyklu a oňuchával nosič. Áno, nemýlil sa, kosť bola na svojom mieste! Obzrel sa, aby sa uistil, že všetci oddychujú a nikto si ho nevšíma. Potom sa ňufákom začal rýpať v papierovom vrecúšku.

Anna ležala najbližšie, začula šuchotať papier a vyplašila sa.

„*Timmy!*“ okríkla ho, a hneď si sadla. „Počúvaj, ty nezbedník, hádam sa len nechceš pustiť do našich chlebíkov?“

George si tiež v okamihu sadla a Timmy ihneď zvesil chvost, no slabučko ním vrtel, akoby chcel povedať: Prepáčte, prosím, ale to je *moja* kosť!

„Chce iba svoju kosť,“ vysvetlila George. „Nepoškuľuje po našich chlebíkoch. Nikdy by si to nedovolil! Nie je chruňo! Mohla by si ho už poznať, Anna!“

„A teraz by som si už aj ja dala dačo pod zub,“ ozvala sa Anna. „Julian, môžeme už jesť? Musím sa napiť. Príšerne mi vyschlo v hrdle.“

Vidina osviežujúceho nápoja zlákala aj ostatných. Vzápätí sa všetci pustili do jedla, rozbalovali chlebíky so šunkou a s paradajkami aj hrubé kúsky ovocného koláča. Julian vylovil z batoha papierové poháriky a opatrne každému nalial z oranžády.

„My sa máme,“ pochvaloval si Dick, prežívajúc chlebíky s pohľadom upretým do diaľky. Navôkol sa tiahli slatiny, pásy úrodnej pôdy s lánmi zelenkavého obilia, kopce a údolia. „Pozri, Julian, vidíš ten kopec tam v diaľke? Myslíš, že je to Cylindrový vrch? Má taký podozrivý tvar.“

„Mrknem sa naň cez ďalekohľad,“ povedal Julian a vybral prístroj z koženého puzdra. Priložil si ho k očiam a chvíľu uprene hľadel na vzdialený vrch, čo sa vypínal na severnej strane.

„Máš pravdu, asi to bude Cylindrový vrch,“ usúdil po chvíli. „Má taký čudný vrchol, fakt pripomína staromódny cylinder.“

Ďalekohľad koloval dokola, každý si pozrel zaujímavý vrch v diaľke. George ho priložila aj Timovi k okáľom.

„Nože sa popozerať aj ty, zlato moje. Vidíš niečo? Počúvaj, Julian, podľa mňa to už ani nie je veľmi ďaleko.“

„Nie, vzdušnou čiarou nie. Ibaže my nie sme vtáky,“ usmial sa Julian, vzal si ďalekohľad a znova premeriaval okolitú krajinu. „Po zemi je to pekný kus cesty. Čaká nás ešte nejedna kľukatá cestička. Dá si ešte niekto chlebiček?“

„Nedá, lebo sme ich všetky zjedli,“ oznámil Dick. „Nezvyšilo ani z koláča. Daj si mentolku, ak si ešte hladný.“

Plechovka mentoliek putovala z ruky do ruky a Timmy čakal, či sa dačo ujde aj jemu. George mu napokon dala jeden cukrík.

„Vlastne ho ani nevychutnáš, keď ho hneď zhltnieš. Cukrík treba cmúľať, chápeš?“

„Takú polhodinku si oddýchneme,“ navrhol Julian. „Pánečku, normálne sa mi zatvárajú oči!“

Pohodlne sa usalašili v mäkkom machu a o chvíľu už spokojne odľukovali na teplom slniečku. Driemal dokonca aj Timmy, striehol iba jedným uchom pre prípad, že by sa niekto priblížil. Nikto im však nenarušil obednú idylku. Na vrchole kopca vládol absolútny pokoj. Nečudo, že sa začali prebúdzat až takmer po hodine. Anna cítila, že jej niečo lezie po ruke, a strhla sa zo spánku.

„Juj, aký veľký chrobák!“ skríkla a striasla nevítaného návštevníka. Potom pozrela na hodinky. „Dick!